

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

การลงทุนถือเป็นเครื่องจักรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งที่มาจากการลงทุนทางตรง (Direct Investment) และการลงทุนทางอ้อม (Indirect Investment) ส่วนมีส่วนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยที่การลงทุนทางตรงคือ การที่เจ้าของทุนเข้ามาดำเนินกิจการด้วยตนเอง เช่น การที่บริษัทผู้ผลิตรถยนต์จากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศไทย เป็นต้น ในขณะที่การลงทุนทางอ้อม คือ การลงทุนที่ผู้เป็นเจ้าของเงินทุนไม่ได้เข้ามาดำเนินกิจการโดยตรง เช่น การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น

ซึ่งหากพิจารณาจากระบบเศรษฐกิจในรูปแบบพื้นฐาน จะประกอบไปด้วยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสองฝ่าย อันได้แก่ ภาคครัวเรือน และภาคการผลิตหรือภาคอุตสาหกรรม โดยความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายจะเป็นไปในลักษณะที่ภาคครัวเรือนจะเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิต ได้แก่ แรงงานซึ่งใช้ในการผลิตสินค้าและบริการให้แก่ภาคอุตสาหกรรม โดยได้รับค่าจ้างเป็นผลตอบแทน ทั้งนี้ค่าจ้างแรงงานที่ได้รับดังกล่าว ส่วนหนึ่งภาคครัวเรือนจะนำไปใช้เพื่อการดำรงชีพ และอีกส่วนหนึ่งจะเก็บไว้ในรูปการออม โดยเงินออมดังกล่าวหากเก็บไว้เฉยๆ ไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์ จะทำให้เกิดการเสื่อมของค่าเงิน อันเป็นผลมาจากภาวะเงินเฟ้อ (สถาบันพัฒนาความรู้ตลาดทุน, 2548)

ในส่วนของภาคการผลิตจะมีรายได้จากการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของภาคครัวเรือน และมีเงินเหลือส่วนหนึ่งเป็นกำไรสะสม การขยายกำลังการผลิตเมื่อมีโอกาสทางธุรกิจ ก็จะอาศัยแหล่งเงินทุนภายในดังกล่าวเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงระบบเศรษฐกิจมีความซับซ้อน ภาคการผลิตและภาคอุตสาหกรรมมีจำนวนมาก ความต้องการเงินทุนเพื่อขยายกำลังการผลิตไม่สามารถทำได้ โดยอาศัยเพียงแหล่งเงินทุนภายในเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้การขาดแคลนแหล่งเงินทุนเพื่อขยายกำลังการผลิต นอกจากจะเป็นการเสียโอกาสทางธุรกิจแล้ว ยังทำให้ขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจลดลง ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อการเจริญทางเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีตัวกลางที่ทำหน้าที่ในการรวบรวมเงินออมจากภาคครัวเรือนเพื่อจัดสรรต่อให้กับภาคอุตสาหกรรม เพื่อใช้สำหรับสนับสนุนภาคการผลิต

ตลอดจนการขายกำลังการผลิต และมีการให้ผลตอบแทนกับเงินออมของภาคครัวเรือนในรูปดอกเบี้ย หรือเงินปันผล ซึ่งตัวกลางที่สำคัญดังกล่าวได้แก่ ตลาดการเงิน

ตลาดการเงินมีบทบาทและหน้าที่ที่สำคัญ คือ เป็นกลไกการดำเนินงานในระบบเศรษฐกิจให้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพ ตลอดจนทำให้เศรษฐกิจเติบโตอย่างต่อเนื่อง ภาคครัวเรือนมีทางเลือกในการบริหารเงินออมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตลาดการเงิน (Financial Market) เป็นแหล่งในการระดมเงินออมจากผู้มีเงินออม เพื่อจัดสรรแก่ผู้ที่ต้องการเงินออมดังกล่าว ซึ่งนำไปใช้เพื่อการลงทุน โดยในการทำหน้าที่ดังกล่าวต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญสองประการคือ สถาบันการเงิน และเครื่องมือหรือตราสารทางการเงิน (โรจนา ชรรณจินดา, ม.ป.ป.)

ตลาดการเงินอาจจำแนกตามระยะเวลาของเงินทุนหรือตราสารทางการเงินออกเป็นสองประเภทดังนี้

1) ตลาดเงิน (Money Market) เป็นแหล่งระดมเงินออมระยะสั้น (ไม่เกิน 1 ปี) แล้วจัดสรรให้แก่ผู้ที่ต้องการเงินออมดังกล่าว สถาบันในตลาดเงินได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน โรงรับจำนำ เป็นต้น ตราสารทางการเงินที่ใช้ในตลาดเงิน เช่น ตั๋วสัญญาใช้เงิน (Promissory Note) ตั๋วเงินคลัง (Treasury Bill) เป็นต้น

2) ตลาดทุน (Capital Market) เป็นแหล่งระดมเงินออมในระยะยาว (เกิน 1 ปี) เพื่อจัดสรรให้แก่ผู้ที่ต้องการเงินทุนระยะยาว สถาบันในตลาดทุนได้แก่ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทหลักทรัพย์ บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ศูนย์ซื้อขายหลักทรัพย์ เป็นต้น ตราสารทางการเงินหรือหลักทรัพย์ที่ซื้อขายในตลาดทุน เช่น หุ้นสามัญ หุ้นบุริมสิทธิ หุ้นกู้ พันธบัตรรัฐบาล ใบสำคัญแสดงสิทธิ หน่วยลงทุนของกองทุนรวม เป็นต้น

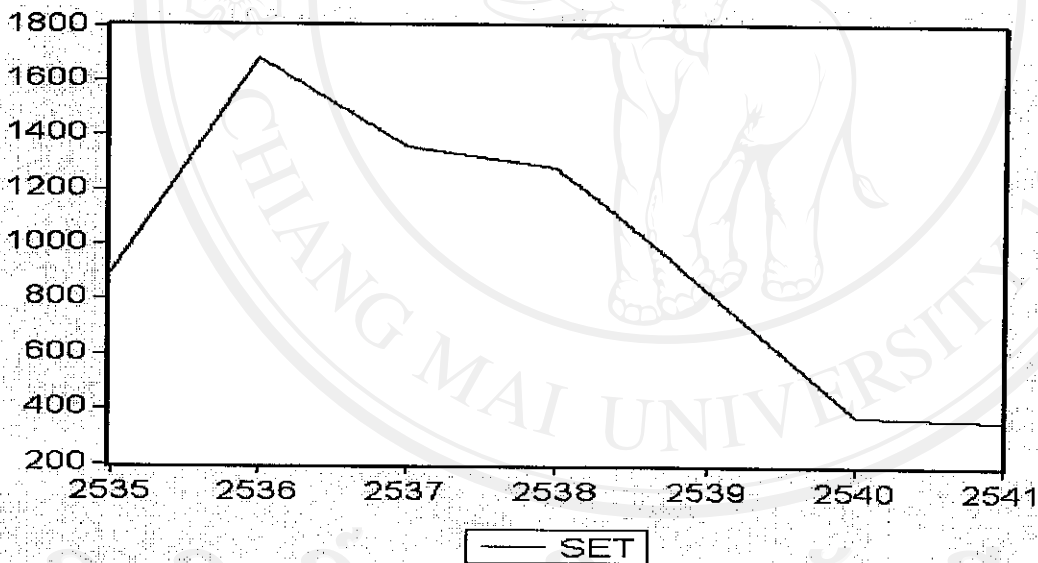
จากที่กล่าวมาทั้งหมดเพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของการลงทุน ตลอดจนส่วนประกอบที่สำคัญได้แก่ ตลาดการเงิน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยในประเทศไทยแหล่งระดมเงินทุนที่สำคัญคือ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stock Exchange of Thailand) เป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญในการเป็นศูนย์กลางในการซื้อขายหลักทรัพย์จดทะเบียนของประเทศ แม้เป็นที่ทราบกันดีว่าถึงแม้การลงทุนเป็นการทำให้เกิดการรอกงของเงินออม แต่ต้องไม่ลืมว่าการลงทุนนั้นมีความเสี่ยง โดยความเสี่ยงที่เวลานี้คือ โอกาสหรือความน่าจะเป็นที่ผลตอบแทนที่ได้รับจริงจะคลาดเคลื่อนไปจากผลตอบแทนที่คาดหวัง

ความเสี่ยงในการลงทุนแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ (สถาบันพัฒนาความรู้ตลาดทุน, 2548) ได้แก่ ความเสี่ยงที่เกิดขึ้นจากปัจจัยมหภาค (Macro Factors) เป็นความเสี่ยงที่มีอยู่ในระบบที่นักลงทุนไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดจากภายนอกธุรกิจ เช่น สถานการณ์ทาง

เศรษฐกิจ การเงิน การเมือง และภาวะตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น ส่วนความเสี่ยงประเภทที่สอง ได้แก่ ความเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยจุลภาค (Micro Factors) เป็นความเสี่ยงที่เฉพาะตัวของหลักทรัพย์ ซึ่งสามารถลดลงได้โดยการกระจายการลงทุน ความเสี่ยงประเภทนี้จึงเป็นความเสี่ยงเฉพาะตัวธุรกิจหรือหลักทรัพย์นั่นเอง และนักลงทุนสามารถหลีกเลี่ยงได้

โดยความเสี่ยงถือเป็นอุปสรรคสำคัญของการลงทุน ซึ่งจะเห็นได้จาก กรณีประเทศไทย และประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียประสบวิกฤตทางเศรษฐกิจในช่วงก่อนปี พ.ศ. 2540 จนทำให้ภาคการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้รับผลกระทบ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่ดัชนีราคาของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (SET Index) มีการปรับตัวลดลงเป็นอย่างมาก ทั้งที่ก่อนหน้านี้มีการปรับตัวสูงขึ้นมาโดยตลอด ซึ่งแสดงได้ดังรูปที่ 1.1

รูปที่ 1.1 การเคลื่อนไหวของดัชนีราคาหุ้นของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2535 ถึง ปี พ.ศ. 2541

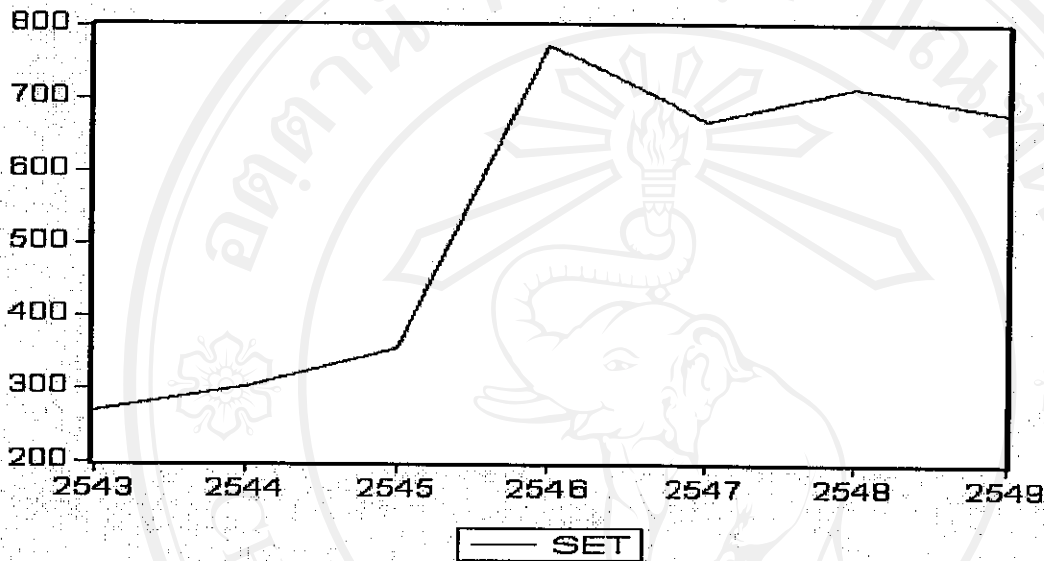

ที่มา : Reuters (2007)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้นักลงทุนส่วนใหญ่ประสบปัญหาการขาดทุน อันเป็นผลมาจากไม่สามารถปรับกลยุทธ์การลงทุนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ทำให้ไม่สามารถปรับการลงทุนได้อย่างทันท่วงที นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์อีกเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของไทย คือ ในปี พ.ศ. 2547 (ชลธิชา มั่งคั่ง, 2549) ประเทศไทยได้รับแรงกดดันจากหลายปัจจัย เช่น การปรับตัวสูงขึ้นของราคาน้ำมันดิบโลก การระบาดของโรคไข้หวัดนก ตลอดจนเหตุการณ์ก่อความไม่สงบใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อภาคการลงทุนโดยรวมของ

ไทยทั้งสิ้น โดยทำให้ดัชนีราคาหุ้นของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีการปรับตัวลดลง จากปี พ.ศ. 2546 ถึงประมาณร้อยละ 41.67 ดังแสดงได้ดังรูปที่ 1.2

รูปที่ 1.2 การเคลื่อนไหวของดัชนีราคาหุ้นของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ปี พ.ศ. 2543 ถึง ปี พ.ศ. 2549

ที่มา : Reuters (2007)

ซึ่งจากปัจจัยเสี่ยงต่างๆ ดังที่กล่าวไปก่อนหน้านี้ รวมถึงการผันผวนของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ทำให้นักลงทุนที่ไม่มีเวลาเพียงพอในการติดตามข้อมูลข่าวสาร หรือมีข้อจำกัดในการวิเคราะห์ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจประกอบการลงทุน จึงหันมาใช้บริการจัดการเงินลงทุนจากบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน (บลจ.) ที่มีนโยบายลงทุนสอดคล้องกับความต้องการ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การลงทุนมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากการบริหารกองทุนรวมจะมีการกระจายความเสี่ยงในการลงทุน โดยการกระจายเงินลงทุนไปในหลักทรัพย์หรือสินทรัพย์ประเภทต่างๆ นอกจากนี้การลงทุนผ่านกองทุนรวม นักลงทุนจะได้รับบริการบริหารเงินลงทุนจากผู้จัดการกองทุนที่มีความรู้และประสบการณ์ในการลงทุน ทำให้การลงทุนจะมีความเหมาะสมกับสถานการณ์มากยิ่งขึ้น

การลงทุนในกองทุนรวมถือว่าเป็นทางเลือกที่ได้รับความนิยมจากนักลงทุนในระดับสูงพอสมควร โดยจะเห็นได้จากขนาดของอุตสาหกรรมกองทุนรวมในภาพรวมมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจาก 1.97 แสนล้านบาทในปี พ.ศ. 2538 ไปอยู่ที่ 2.17 ล้านล้านบาทในปี พ.ศ. 2539 ก่อนที่จะมาตกต่ำสุดขีดในช่วงที่ประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจ ซึ่งในเวลาดังกล่าวมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ

ของกองทุนรวมทั้งอุตสาหกรรมหดตัวเหลือเพียง 8.5 หมื่นล้านบาทนั้น แต่เมื่อสถานการณ์ทางเศรษฐกิจคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นซึ่งเป็นช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา การระดมทุนผ่านกองทุนรวมก็เริ่มมีมากขึ้นเรื่อยๆ ประกอบกับตลาดหุ้นเริ่มฟื้นตัว โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2544 ถึงปี พ.ศ. 2546 นักลงทุนทั่วไปเริ่มเห็นความชัดเจนในการปรับตัวในทิศทางที่ดีขึ้นของเศรษฐกิจ ซึ่งพิจารณาได้จาก อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ อัตราการเติบโตของภาคการส่งออก ตลอดจนการลดลงของอัตราการว่างงาน เป็นต้น ทำให้อุตสาหกรรมกองทุนรวมมีการปรับตัวสูงขึ้นมาโดยตลอด ถึงแม้จะได้รับผลกระทบจากปัจจัยลบบ้างเป็นบางช่วง ซึ่งเห็นได้จากการเติบโตของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมในประเทศไทยที่มีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง ดังตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 มูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุนรวมในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2544 ถึงปี พ.ศ. 2549

รายการ	ปี					
	2544	2545	2546	2547	2548	2549
บริษัทจัดการ	14	14	14	17	18	18
กองทุนทั้งหมด	285	346	429	526	683	808
มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (พันล้านบาท)	389.84	435.37	720.03	681.37	962.02	1,222.27
กองทุนทั่วไป	223	278	319	417	585	716
มูลค่าทรัพย์สินสุทธิ (พันล้านบาท)	141.67	197.44	438.34	484.99	775.14	1,040.48

ที่มา : สมาคมบริษัทจัดการลงทุน (2550)

ซึ่งจากภาพรวมของอุตสาหกรรมกองทุนรวมที่กล่าวมาก่อนหน้านี้เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้การลงทุนในกองทุนรวมจะมีการกระจายความเสี่ยงไปในหลักทรัพย์ต่างๆ ตามหลักการลงทุนที่มีประสิทธิภาพ แต่ไม่ได้หมายความว่ากองทุนรวมดังกล่าวจะปราศจากความเสี่ยงทั้งหมด เนื่องจากในหลายกรณีผลตอบแทนของกองทุนรวมไม่ได้เป็นไปตามที่นักลงทุน ตลอดจนผู้จัดการกองทุนคาดหวัง เพราะปัจจัยภายนอกที่มีกระทบทั้งต่อตลาดหลักทรัพย์ หรือต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมซึ่งปัจจัยเหล่านั้นไม่สามารถควบคุมได้ ผู้จัดการกองทุนจึงทำได้เพียงคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่างๆ แล้วทำการปรับกลยุทธ์การลงทุนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เพื่อลดผลกระทบที่เกิดจากปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เหล่านั้น

จึงทำให้เกิดแนวคิดที่จะทำการวิเคราะห์ผลกระทบของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคที่มีต่อผลตอบแทนของกองทุนรวมของประเทศไทยในครั้งนี้ เพื่อทำการวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่

เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค ได้แก่ ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อัตราเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ย ราคาน้ำมันดิบ และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ว่าปัจจัยต่างๆเหล่านี้มีผลต่อผลตอบแทนของกองทุนรวมอย่างไร ซึ่งผลการศึกษาที่ได้สามารถใช้เป็นแนวทางในการตัดสินใจของนักลงทุน และผู้จัดการกองทุน เพื่อให้การลงทุนในกองทุนรวมและการจัดการกองทุนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคที่มีผลกระทบต่อผลตอบแทนของกองทุนรวมของไทย
- 2) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลตอบแทนของกองทุนรวมที่เปลี่ยนแปลงอันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาค

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการศึกษา

- 1) ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคที่ส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงผลตอบแทนของกองทุนรวม เพื่อเป็นเครื่องมือในการคาดการณ์แนวโน้มมูลค่าหน่วยลงทุน และผลตอบแทนของกองทุนรวมที่จะได้รับในอนาคต
- 2) นักลงทุน ตลอดจนผู้จัดการกองทุนรวม สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนประกอบการตัดสินใจ และปรับกลยุทธ์การลงทุนในกองทุนรวมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์มหภาคซึ่งมีต่อผลตอบแทนของกองทุนรวม ใช้ข้อมูลทศวรรษแบบรายเดือน ช่วงเดือนมกราคมปี พ.ศ.2545 ถึงเดือนมกราคม พ.ศ.2550 โดยข้อมูลที่ใช้คือ ข้อมูลการเคลื่อนไหวของปัจจัยทางด้านเศรษฐศาสตร์มหภาคต่างๆ ได้แก่ ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (Set Index), ดัชนีราคาผู้บริโภค (Consumer Price Index), ราคาน้ำมันดิบตลาดสิงคโปร์ (JET), อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐ (Exchange Rate : THB/USD), อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตร 14 วัน (R/P 14) และข้อมูลการเคลื่อนไหวของมูลค่าปัจจุบันสุทธิของหน่วยลงทุน โดยกองทุนรวมที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นกองทุนที่มีนโยบายการลงทุนผสมแบบยืดหยุ่น คือลงทุนทั้งในตราสารทุนและตราสารหนี้ จำนวนทั้งหมด 5 กองทุน

ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการเลือกคือ กองทุนรวมที่มีผลประกอบการดีที่สุด 5 อันดับแรกในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2545 ถึง พ.ศ. 2549) อันประกอบด้วย กองทุนเปิดมอร์แกนสแตนลีย์คันทรีฟันด์ (Morgan Stanley Country Fund : MSCF), กองทุนเปิดอยุธยาทุนมงคล (Ayudhya Tunmongkol Fund : ATF), กองทุนเปิดอยุธยาชนมงคล (Ayudhya Thanamongkol Fund : AJFTNF), กองทุนเปิดยูโอบีสมาร์ทมิเลนเนียมโกรว์ธ (UOB Smart Millennium Growth Fund : UOBSMG), กองทุนเปิดไทยพาณิชย์ปฐมก้าวหน้า (SCB Prime Growth Open End Fund : SCBPG)

1.5 นิยามศัพท์

กองทุนรวม หมายถึง วิธีการลงทุนรูปแบบหนึ่งที่ผู้ลงทุนนำเงินของตนมาลงทุนร่วมกัน โดยมีผู้จัดการกองทุนทำหน้าที่นำเงินนั้นไปลงทุนในหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินประเภทต่างๆ ในตลาดเงินหรือตลาดทุน ตามนโยบายการลงทุนที่มีการบอกกล่าวเอาไว้ล่วงหน้า ซึ่งเมื่อได้ผลตอบแทนจากการลงทุนมาแล้ว ผลประโยชน์ต่างๆ ก็จะสะสมไว้ในกองทุนรวม ซึ่งผู้ลงทุนแต่ละบุคคลอาจจะรับผลตอบแทนจากการลงทุน โดยการขายหน่วยลงทุนเพื่อรับผลตอบแทนรูปแบบของส่วนเพิ่มมูลค่าเงินลงทุน หรืออาจจะรับผลตอบแทนเป็นเงินปันผลในกรณีที่กองทุนรวมนั้นมีนโยบายการจ่ายเงินปันผล ทั้งนี้ ผู้ลงทุนแต่ละบุคคลแต่ละคนจะได้รับผลตอบแทนไปตามสัดส่วนของการที่ตนมีส่วนร่วมอยู่ในกองทุนนั้น แต่หากผู้ลงทุนใดมีเงินลงทุนในกองทุนรวมเป็นสัดส่วนที่น้อย ก็จะได้รับส่วนแบ่งผลตอบแทนน้อยตามส่วนแบ่งของตน (สถาบันพัฒนาความรู้ตลาดทุน, 2548)

กองทุนปิด หมายถึง กองทุนรวมที่มีหน่วยลงทุนคงที่ ไม่เพิ่มขึ้นและไม่ลดลง และเปิดให้มีการจองซื้อเพียงครั้งเดียวเมื่อจัดตั้งโครงการ มีกำหนดอายุโครงการแน่นอน และบริษัทจัดการไม่รับซื้อคืนหน่วยลงทุนก่อนครบกำหนดอายุโครงการ ผู้ถือหน่วยลงทุนไม่สามารถไถ่ถอนหน่วยลงทุนก่อน ครบกำหนดอายุโครงการได้ โดยส่วนใหญ่แล้ว อายุโครงการของกองทุนรวมในประเทศไทยจะมีกำหนด 3 ปี 5 ปี หรือ 10 ปี และเพื่อเพิ่มสภาพคล่อง ให้แก่ผู้ถือหน่วยลงทุน บริษัทจัดการอาจนำหน่วยลงทุนของกองทุนปิดไปจดทะเบียนซื้อขายในตลาดรอง(ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย) หรือจัดให้มี ตัวแทนจัดการซื้อขาย (Market maker)

กองทุนเปิด หมายถึง กองทุนรวมที่สามารถเพิ่มหรือลดหน่วยลงทุนได้ ไม่มีกำหนดอายุโครงการ และบริษัทจัดการรับซื้อคืนหน่วยลงทุนตามกำหนดเวลาที่ระบุไว้ในหนังสือชี้ชวน เช่น ทุกวัน ทุกสัปดาห์ ทุกสองสัปดาห์ ทุกเดือน ทุกไตรมาส หรือทุกหกเดือน กองทุนเปิดจึงเป็นที่นิยมมากกว่ากองทุนปิด เพราะมีสภาพคล่องมากกว่า

นโยบายการลงทุน หมายถึง การบริหารจัดการกองทุนในการนำเงินของกองทุนไปลงทุนในแหล่งต่างๆ เช่น ตราสารทุน ตราสารหนี้ ตราสารกึ่งหนี้กึ่งทุน ใบสำคัญแสดงสิทธิอนุพันธ์ และหลักทรัพย์อื่นๆ ตามที่คณะกรรมการ ก.ล.ต เห็นชอบ (สัญญาฯ เซา ๖๖๖, ๒๕๔๗)

มูลค่าสินทรัพย์สุทธิ หมายถึง มูลค่าทรัพย์สินของหลักทรัพย์หรือหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินที่กองทุนรวมนั้นลงทุนตีมูลค่าตามราคาตลาด บวก ผลประโยชน์ที่กองทุนรวมนั้นพึงได้รับ แล้วหัก ด้วยค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่าย

บริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม (บลจ.) หมายถึง บริษัทหลักทรัพย์ประเภทหนึ่งที่ได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ทำธุรกิจจัดการกองทุนรวม และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) โดยบริษัทมีหน้าที่เป็นผู้จัดตั้งและจัดการกองทุนรวมให้เป็นไปตามรายละเอียดโครงการที่ยื่นไว้กับ คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ตลอดจนหนังสือชี้ชวนที่แจกจ่ายให้กับผู้ลงทุน โดยบริษัทจัดการกองทุนจะได้รับค่าธรรมเนียมในการจัดการกองทุนเป็นค่าตอบแทนในการจัดการลงทุน

ผู้ถือหน่วยลงทุน หมายถึง ผู้ที่เข้ามาซื้อหน่วยลงทุนหรือมาลงทุนในกองทุนรวม ผู้ถือหน่วยลงทุนในกองทุนรวมจะถือสัญชาติใดก็ได้ ผู้ถือหน่วยลงทุนมีสิทธิที่จะได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนหรือมีสิทธิออกความเห็นในกรณีที่มีการขอมติผู้ถือหุ้นหน่วยเพื่อที่จะแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการกองทุนรวม โดยสิทธิของผู้ถือหน่วยลงทุนจะมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับสัดส่วนในการถือหน่วยลงทุนของผู้ถือหุ้นหน่วยลงทุนนั้นๆ โดยถือว่าผู้ถือหน่วยลงทุนทุกคนมีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของหลักทรัพย์หรือทรัพย์สินที่กองทุนรวมลงทุนอยู่ร่วมกัน